

AVOCAT
*
*Justiția și Legea
în serviciul
Drepturilor Omului*
*
1993

Uniunea Națională a Barourilor din România - Baroul București
CORNELIU-LIVIU POPESCU
Avocat cu drept de a pune concluzii
la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională
Profesor universitar doctor și conducător de doctorat și postdoctorat

Referitor la:

Curtea de Apel București

Secția a IV-a civilă

Completul 6a

Dosar nr. 41252/3/2006

Termen la: 21 ianuarie 2011

DOAMNĂ / DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul, **VARUJAN VOSGANIAN**, în calitate de *apelant-reclamant*,

În contradictoriu cu *intimații-părăți* **LIVIU TURCU, MARIUS TUCĂ și SC EDITURA INTACT SA,**

Depun

MOTIVELE DE APEL

La apelul declarat împotriva Sentinței civile nr. 1199 din 08.07.2010, pronunțate de Tribunalul București - Secția a III-a civilă în Dosarul nr. 41252/3/2006.

1. Precizări prealabile cu privire la apel

Spre deosebire de recurs, cale extraordinară de atac, în care se judecă exclusiv legalitatea hotărârii recurate, apelul este o cale devolutivă de atac, în care se rejudecă în fond procesul. Instanța de apel analizează nu numai temeinicia și legalitatea sentinței apelate, ci rejudecă în fapt și în drept cauza, pe baza probelor administrate în prima instanță și pe baza probelor noi administrate în apel.

Pe cale de consecință, motivarea prezentului apel va viza atât netemeinicia și nelegalitatea sentinței apelate, cât și temeinicia și legalitatea pe fond a acțiunii formând obiectul cererii introductive de instanță.

În aceste condiții, solicităm instanței de apel ca, la judecarea apelului, să aibă în vedere, să analizeze și să răspundă la toate argumentele în fapt și în drept ale apelantului-intimat expuse în prima instanță, cuprinse în: Cererea de chemare în judecată înregistrată la 29.11.2006 (filele 1 - 9 dosar prima instanță); Concluziile scrise primite la prima instanță la 28.03.2008 (filele 97 - 100 dosar prima instanță); Concluziile scrise depuse la prima instanță (filele 420 - 427 dosar prima instanță). Toate acestea fac parte integrantă din prezentele motive de apel.

2. Motivele de apel întemeiate pe dreptul intern român

Temeiul în drept al acțiunii, care constituie temei de drept și pentru motivele de apel, este reprezentat de normele constituționale și legale indicate la prima instanță, pentru răspunderea civilă delictuală a celor trei intimăți-părăți.

Sunt întrunite toate condițiile răspunderii civile delictuale ale intimăților-părăți: fapta ilicită, vinovătie, prejudiciu, legătură de cauzalitate.

Astfel, intimatul-părăț Liviu TURCU a publicat în ziarul "Jurnalul Național" o serie de articole în care afirmă explicit că aș fi fost informator al fostei Securități a regimului comunist.

Este vorba despre o faptă ilicită, un delict civil, deoarece prin această afirmație falsă și denigratoare mi se aduce atingere dreptului la onoare, reputație, imagine, nume, demnitate și viață privată.

Fapta este săvârșită cu vinovătie, intimatul-părăț având intenția de a face respectivele

afirmații false și prevăzând că prin aceasta drepturile mele vor fi violate.

Prejudiciul suferit este moral, constând în lezarea valorilor reprezentate de viața privată, demnitate, onoare, reputație și propria imagine. În urma campaniei de denigrare, deși complet innocent, am fost nevoit să iau decizia de a-mi retrage candidatura pentru funcția de comisar european, prima de acest gen deținută de un cetățean român după aderarea României la Uniunea Europeană, aspect ce ar fi reprezentat o evoluție extrem de importantă în cariera mea publică și politică.

Legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu este evidentă.

Forma de răspundere civilă este răspunderea pentru fapta proprie.

La rândul său, intimatul-părât Marius TUCĂ nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu, în calitate de director al ziarului "Jurnalul Național", de a nu permite exercitarea abuzivă a libertății de exprimare, permisând publicarea de intimatul-părât Liviu TURCU a seriei de articole conținând afirmația falsă și denigratoare că aş fi fost informator al Securității comuniste, nefectuând niciun fel de verificare a faptelor cuprinse în respectivele articole. Mai mult, acest intimat-părât, prin afirmațiile făcute la un post de televiziune și prin articole proprii publicate în respectivul ziar, a garantat seriozitatea intimatului-părât Liviu TURCU și a afirmațiilor făcute de acesta. De asemenea, intimatul-părât a permis publicarea, în ziarul al cărui director este, în aceeași perioadă, a unei serii de articole de susținere a afirmației false că aş fi fost informator al Securității comuniste. Este vorba despre fapte ilicite, omisive și comisive.

Vinovăția există cel puțin sub forma culpei, întrucât intimatul-părât a prevăzut rezultatele faptei sale.

Prejudiciul suferit este același.

Legătura de cauzalitate este evidentă.

Forma de răspundere civilă este răspunderea pentru fapta proprie.

În sfârșit, intimata-părâtă SC EDITURA INTACT SA este editorul ziarului "Jurnalul Național", în care au fost publicate atât articolele intimatului-părât Liviu TURCU, cât și o serie de alte articole de credibilizare a informației false că aş fi fost informator al Securității comuniste. Această intimată-părâtă a permis publicarea, în ziarul pe care îl editează, atât a articolelor conținând afirmația falsă și denigratoare a intimatului-părât Liviu TURCU, cât și a articolelor de susținere ale intimatului-părât Marius TUCĂ și ale altor persoane, fără efectuarea de verificări minime privind adevărul și proba respectivei afirmații. Obligația de a efectua verificări jurnalistice și de a nu permite exercitarea abuzivă a libertății de exprimare aparține organelor de conducere ale persoanei juridice, iar fapta omisivă a acestora este fapta persoanei juridice însăși.

Fapta este săvârșită cel puțin din culpă, a creat același prejudiciu și există legătură de cauzalitate.

Sunt întrunite deci condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie.

În egală măsură, intimata-pârâtă SC EDITURA INTACT SA răspunde și pentru fapta altuia, adică a prepușilor săi Marius TUCĂ și Liviu TURCU, deci pentru delictele civile săvârșite de aceștia.

Cu privire la delictele civile ale intimatului-pârât Marius TUCĂ, acesta este directorul ziarului "Jurnalul Național", deci raportul de prepușenie este evident.

Cât privește delictele civile săvârșite de intimatul-pârât Liviu TURCU, prima instanță nu a lămurit natura reală a raporturilor juridice dintre acesta și intimata-pârâtă SC EDITURA INTACT SA. Astfel, afirmațiile intimatei-pârâte SC EDITURA INTACT SA sunt contradictorii: intimatul-pârât Liviu TURCU are un contract de colaborare cu intimata-pârâtă SC EDITURA INTACT SA (Încheierea din 10.01.2007, fila 50 dosar prima instanță), respectiv nu are niciun contract de colaborare (Note de concluzii primite de prima instanță la 28.06.2010, fila 430 dosar prima instanță); intimatul-pârât Liviu TURCU este colaborator ocazional și nu este ziarist (Întâmpinare, fila 62 dosar prima instanță), respectiv este ziarist colaborator (Note de concluzii primite de prima instanță la 28.06.2010, fila 430 dosar prima instanță).

De pe site-ul Internet www.jurnalul.ro, care reprezintă forma electronică a ziarului "Jurnalul Național", editat de SC EDITURA INTACT SA, se poate constata că intimatul-pârât Liviu TURCU (care apare sub două forme de autor, "Prof. Dr. Liviu Turcu" și "Dr.liviu Turcu") a publicat, între 05.04.2004 și 18.01.2011, un număr de 51 de articole în acest ziar, ceea ce presupune o colaborare strânsă între autor, pe de o parte, și ziar, editor și conducerea ziarului, pe de altă parte.

Este important de subliniat faptul că răspunderea civilă a editorului pentru fapta altuia are ca fundament nu numai dispozițiile clasice ale art. 1000 Cod civil, ci și pe acelea ale art. 30 alin. (8) din Constituție, care enumera editorul printre subiectele cărora le aparține răspunderea civilă pentru informația adusă la cunoștința publicului.

Cu privire la existența unei mențiuni în ziar "*Opiniile exprimate în articolele publicate aparțin în exclusivitate autorilor*", față de care intimații-pârâți Marius TUCĂ și SC EDITURA INTACT SA afirmă că îi exonerează de orice răspundere, subliniem următoarele:

În primul rând, textul are în vedere exclusiv faptul că opiniile din articole aparțin autorilor, iar în niciun caz faptul că răspunderea pentru acestea revine exclusiv autorilor.

În al doilea rând, această mențiune vizează *in terminis* "opiniile". Or, cum se va demonstra *infra*, în cauză este vorba despre informații, afirmații de fapt, iar nu despre opinii, judecăți de valoare, diferența dintre cele două forme de exprimare fiind fundamentală. *A contrario*, afirmațiile de fapt, informațiile nu sunt avute în vedere de respectiva mențiune publicată în caseta ziarului.

În al treilea rând, o asemenea mențiune unilaterală nu poate avea valoare juridică și nu poate produce efectul juridic de a înlătura de la aplicare normele legale imperitative privind răspunderea civilă în materie de presă, atât pentru fapta altuia, cât și pentru fapta proprie.

În al patrulea rând, redacția ziarului a intervenit în unele articole publicate, introducând titluri, supratitluri și intertitluri, aşa cum rezultă din precizarea expresă "*Titlurile și intertitlurile aparțin redacției*", respectiv "*Titlul, supratitlul și intertitlurile aparțin redacției*" care figurează la sfârșitul articolelor defăimătoare ale intimatului-părăt Liviu TURCU, publicate în edițiile din 30.10.2006 ("*SIE a pierdut controlul asupra comisarului*") și 07.11.2006 ("*Lista lui Liviu Turcu*") ale ziarului "Jurnalul Național".

În al cincilea rând, intimății-părăți Marius TUCA și SC EDITURA INTACT SA sunt chemați în judecată și pentru fapte proprii.

Pentru o prezentare detaliată a faptei ilicite, vinovăției, prejudiciului și legăturii de cauzalitate trimitem și la argumentele expuse *infra*, în secțiunea referitoare la întemeiereaapelului pe normele europene convenționale și jurisprudențiale în materia drepturilor omului.

În temeiul art. 1003 Cod civil, răspunderea pentru delictele civile săvârșite de intimății-părăți este solidară.

Prima instanță a omis să se pronunțe asupra probei cu martori solicitate de părți.

Astfel, prin Încheierea din 02.04.2008 (fila 101 dosar prima instanță), instanța a prorogat discutarea admisibilității probei cu martori solicitate de părți după administrarea probelor cu înscrisuri și interogatoriu.

În schimb, după ce probele cu înscrisuri și interogatoriu au fost administrate, instanța a uitat să mai analizeze și a omis să se mai pronunțe asupra probei cu martori solicitate de părți.

Prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii apelantului-reclamant, formulată atât oral în ședință publică de judecată (Încheierea din 30.09.2009, fila 328 dosar prima instanță), cât și în scris (Concluziile scrise, fila 427 dosar prima instanță), de restituire a taxei de timbru achitat, ca urmare a declarării neconstituționalității dispoziției legislative privind plata taxei de timbru pentru stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice (Decizia Curții Constituționale nr. 778/12.05.2009, M.Of. nr. 465/06.07.2009).

3. Motivele de apel întemeiate pe Convenția europeană a drepturilor omului și pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Poziția apelantului-reclamant se întemeiază pe dispozițiile art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului, privind dreptul la respectarea vieții private (care include dreptul la onoare, reputație, demnitate, propria imagine), corelate cu cele ale art. 10 parag. 2 din Convenție (privind limitele libertății de exprimare), interpretate în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În temeiul art. 11 și art. 20 din Constituție, aceste norme internaționale convenționale în materia drepturilor omului sunt direct aplicabile în dreptul intern (*self executing*) și au o valoare interpretativă constituțională (sunt incluse în blocul român de constituționalitate) și forță supra-legislativă.

Potrivit jurisprudenței de principiu și constante a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casătie și Justiție, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (care este sursă a dreptului european al drepturilor omului, sursa convențională și sursa jurisprudențială alcătuind, potrivit principiului solidarității, un bloc de convenționalitate) este și sursă a dreptului pozitiv român, având caracter obligatoriu, cu aceeași valoare ca și sursa convențională pe care o interpretează și aplică.

Sentința primei instanțe, deși pretinde că se întemeiază pe Convenția europeană a drepturilor omului și pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, citează o singură hotărâre a instanței europene și deformează în mod grav sensul normelor europene convenționale și jurisprudențiale în materia drepturilor omului, referitoare la libertatea de exprimare și la dreptul la respectarea vieții private.

Cauza de față pune problema rezolvării conflictului între dreptul la respectarea vieții private (al apelantului-reclamant) și libertatea de exprimare (a intimaților-părăți). Niciunul dintre cele două drepturi nu este absolut, ci trebuie asigurat un just echilibru între ele.

Primo, este perfect adevărat că, sub aspectul propriei vieți private și al libertății de exprimare a terților, apelantul-reclamant se află într-o situație specială. Astfel, el este om politic, titular al unui mandat electiv, deci se supune în mod conștient și voluntar unei cercetări atente din partea publicului și a presei și trebuie să dea dovadă de o mare toleranță față de criticele care îl privesc (Hot. CED 29.03.2005, *Ukrainian Media Group c. Ucraina*), limitele criticii admisibile fiind mult mai largi față de un om politic decât față de un simplu particular (Hot. CEDO 08.07.1986, *Lingens c. Austria*; Hot. CEDO 01.07.1997, *Oberschlick c. Austria nr. 2*).

Totuși, deși de dimensiuni reduse, dreptul la respectarea vieții private continuă să

există pentru personalitățile publice și să fie protejat pe terenul art. 8 din Convenție (Hot. CEDO 24.06.2004, *Von Hannover c. Germania*), dreptul la reputație, element al dreptului la respectarea vieții private, trebuind să fie și el protejat (Hot. CEDO 30.03.2004, *Radio France și alții c. Franța*; Hot. CEDO 22.10.2007, *Lindon, Otchakovsky-Laurens și July c. Franța*), inclusiv pentru oamenii politici, care sunt și ei îndreptățiți la protecția reputației (Hot. CEDO 26.02.2002, *Dichand și alții c. Austria*).

Secundo, este perfect adevărat că problema publicată în ziar, și anume calitatea de informator a unei persoane ocupând funcții publice, este o chestiune de interes public, iar aceasta se înscrie într-o dezbatere largă privind rolul persoanelor care au colaborat cu Securitatea comunistă în cadrul noului regim politic democratic.

Existența interesului public al dezbatelii (Hot. CEDO 06.02.2001, *Tammer c. Estonia*) nu justifică însă în niciun fel afirmații complet false, care impută fapte extrem de grave și ilegale (Hot. CEDO 30.03.2004, *Radio France și alții c. Franța*; Hot. CEDO 17.12.2004, *Pedersen și Baadsgaard c. Danemarca*; Hot. CEDO 19.04.2001, *Maronek c. Slovacia*).

Tertio, jurisprudența Curții Europene face o netă distincție între opinie (judecată de valoare) și informație (afirmație factuală). Dacă informațiile sunt susceptibile de probă și trebuie să poată fi probate de cei în cauză, a cere proba unei judecăți de valoare violează exigențele art. 10 din Convenție (Hot. CEDO 08.07.1986, *Lingens c. Austria*).

Or, în concret, ne găsim fără putință de tăgadă în fața unei afirmații factuale, a unei informații, iar nu în fața unei opinii, a unei judecăți de valoare.

Astfel, în perioada 27 octombrie 2006 - 19 ianuarie 2007, intimatul-pârât Liviu TURCU a publicat, în ziarul "Jurnalul Național", condus în calitate de director de intimatul-pârât Marius TUCĂ și editat de intimata-pârâtă SC EDITURA INTACT SA, următoarele 7 articole:

- 1) "*Vosganian a fost informator al Securității*" (27.10.2006);
- 2) "*SIE a pierdut controlul asupra comisarului*" (30.10.2006);
- 3) "*Lista lui Liviu Turcu*" (07.11.2006);
- 4) "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt*" (16.01.2007);
- 5) "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (II)*" (17.01.2007);
- 6) "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (III)*" (18.01.2007);
- 7) "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (IV)*" (19.01.2007).

În aceste șapte articole, se fac următoarele afirmații:

- articolul nr. 1: "*Candidatul României pentru postul de comisar european, liberalul Varujan Vosganian, a fost recrutat la începutul anilor '80 de către unul dintre ofițerii de informații aflați direct în subordinea serviciului pe care Liviu Turcu l-a condus în cadrul Centrului de Informații Externe*"; procesul de verificare a arhivelor Serviciului de Informații

Externe, preluate de la C.I.E., "nu putea decât să confirme statutul de informator al domnului Varujan Vosganian";

- articolul nr. 2: "consideră că SIE, populat cu foștii săi colegi care știau despre Vosganian, ascunde adevărul"; "poate cineva să-și imagineze că în cadrul mascaradei politice menite să dea opiniei publice impresia imparțialității, SIE avea să se dezică de avizul anterior privind noncolaborarea lui Varujan Vosganian cu CIE, precursorul SIE?"; "o singură situație "salvatoare": aceea pentru cazul în care Varujan Vosganian, după decembrie 1989, intrând în colaborare activă cu SIE (indiferent de natura și titulatura acestei colaborări), serviciul este protejat de lege pe domeniul deconspirării intrând în categoria bazei de lucru active (curente)";

- articolul nr. 3: "Cazul Varujan Vosganian constituie o dovadă indubitabilă în acest sens";

- articolul nr. 4: "trecutul(...) compromițător"; "legăturile lui Varujan Vosganian cu fosta Securitate";

- articolul nr. 5: "deconspirarea trecutului"; "legătura lui Varujan Vosganian cu structurile fostei Securități";

- articolul nr. 6: "descrierea circumstanțelor și a contextului în care a avut loc recrutarea lui Varujan Vosganian de Centrul de Informații Externe (CIE)"; "pe una dintre aceste căi avea să sosească și numele lui Varujan Vosganian"; "cadrul circumstanțial în care Varujan Vosganian îndeplinea ab inito câteva condiții pentru a fi luat în atenție informativă"; "recrutarea a fost aprobată și realizată";

- articolul nr. 7: "existența documentelor privindu-l pe Varujan Vosganian"; "se mai întâmplă ca Varujan Vosganian să-mi fi reținut atenția"; "sub aspectul trecutului său biografic, Varujan Vosganian este departe de a fi un caz unic".

Prin urmare, este vorba exclusiv despre informații фактуale: o persoană identificată exact prin nume, prenume și funcție a fost recrutată ca informator al Securității comuniste de un ofițer de Securitate cunoscut personal de persoana care face afirmația, prezintându-se detalii: perioada recrutării, justificarea recrutării.

De altfel, în articolul nr. 1, afirmația că apelantul-reclamant a fost recrutat ca informator al Securității apare sub intitulul: "Informația". Stilul este clar, afirmativ, direct: "(...) sub aspect factual (...) domnul Varujan Vosganian a fost informator al Securității. A fost recrutat la începutul anilor '80 de către unul dintre ofițerii aflați direct în subordinea serviciului pe care l-am condus (...)" . Nu există niciun fel de dubiu, nicio urmă de îndoială, niciun condițional.

În plus, în articolul nr. 7, intimatul-pârât insistă: față de ipoteza "unei confuzii de memorie" din partea sa, afirmă că "din fericire pentru mine și nefericire pentru alții, memoria mea prezentă nu a suferit nici un fel de alterații".

A spune despre o persoană că a fost informator al Securității, că a fost recrutată într-o perioadă determinată de o persoană determinată (chiar dacă neidentificată) reprezintă pur și

simplu o informație, o afirmație despre un fapt, iar în niciun caz o judecată de valoare, o opinie. Opinie ar fi fost dacă s-ar fi afirmat despre apelantul-reclamant chestiuni precum: are un comportament de securist, folosește în viața politică metode securistice, gândește și vorbește ca un securist etc. Acestea ar fi judecați de valoare, față de care un om politic trebuie să se dovedească tolerant, fiind expus criticilor. În schimb, față de o imputare clară de fapt, o informație, care este complet falsă și denigratoare, imputând un fapt deosebit de grav, omul politic este și trebuie să fie protejat.

Apărarea logică a apelantului-reclamant este ironizată de intimatul-pârât Liviu TURCU (în articolele nr. 6 și 7). Totuși, potrivit probelor și logicii, "la începutul anilor '80", când se susține că a avut loc recrutarea apelantului-reclamant de un ofițer al Serviciului operativ SUA - Canada (aflat în subordinea intimatului-pârât Liviu TURCU, ce îndeplinea înalta funcție în Securitatea comunistă de șef al acestui serviciu), apelantul-reclamant era proaspăt absolvent al Academiei de Studii Economice din București (în anul 1982) și lucra în calitate de economist stagiar la Întreprinderea de Spirt - Drojdie Bragadiru, Sectorul Agricol Ilfov. Până după 1989, nu a părăsit niciodată România. Cât de credibilă poate să fie afirmația că un economist stagiar de la o fabrică de bere de lângă București fusese recrutat de Securitate - dar nu de Securitatea București sau Ilfov, nu de Securitatea internă economică, nu de Securitatea internă privind minoritățile naționale, ci de Securitatea externă, adică Centrul de Informații Externe, mai exact de Serviciul operativ pentru SUA și Canada. Ce putea oare să spioneze împotriva americanilor, la fabrica de bere din Bragadiru, un economist stagiar? Se lupta el oare cu agenții spionajului american, trimiși să descopere formula drojdiei berii ori ADN-ul musculițelor de otet din Bragadiru (deși aceasta era oricum o chestiune de contraspionaj de competență Securității interne economice)?

Tot potrivit logicii elementare, cât de credibilă poate fi afirmația intimatului-pârât Liviu TURCU, care își amintește după 25 de ani identitatea unui informator absolut banal, abia recrutat de unul dintre ofițerii din subordinea lui (și despre care, potrivit propriilor afirmații din articolele nr. 6 și 7, nu a mai apucat să afle modul în care a fost utilizat ulterior, pentru a reține eventual acțiuni deosebite ale informatorului, deoarece a fost transferat tot într-o funcție importantă de comandă, șeful Serviciului de spionaj împotriva Europei de Vest)? Potrivit propriilor afirmații publice, fiecare ofițer de Securitate trebuia să aibă zeci de informatori. Prin funcția extrem de înaltă deținută în Securitatea comunistă și prin cariera sa îndelungată, intimatul-pârât Liviu TURCU a avut în subordine foarte mulți ofițeri de informații, ceea ce înseamnă că, prin cumulare de-a lungul timpului, ar trebui să știe un număr de câteva mii de nume de informatori, recruatați de el și de subordonații săi. O logică elementară arată că acest lucru nu este posibil.

Quarto, este perfect adevărat că ziaristul are dreptul la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare (Hot. CEDO 26.02.1995, *Prager și Oberschlick c. Austria*). Totuși, el trebuie să pornească de la informații reale, iar nu de la aspecte inventate complet (Hot.

În concret, intimatul-pârât Liviu TURCU nu a adus absolut nicio probă a afirmațiilor sale. Inițial, a arătat în articolul nr. 1 că "Pentru moment, în cadrul prezentei analize, alte detalii sunt nesemnificative". Din toate afirmațiile sale, conținute în cele 7 articole, doar două elemente încearcă să treacă drept probe:

- recrutarea s-a făcut de un ofițer de Securitate din subordinea sa, deci de o persoană pe care o cunoștea și de la care are informația (articolul nr. 1); nicăieri nu este spus însă numele acestui fantomatic ofițer de Securitate, care ar putea confirma afirmațiile intimatului-pârât și ar putea aduce și probe în acest sens; sperăm să nu ni se spună despre acest fost ofițer de Securitate recrutator că a decedat, că este bolnav de Alzheimer ori că s-a stabilit în Congo și nu are acces la telefon și Internet;

- profilul de la începutul anilor 1980 al apelantului-reclamant corespunde celui căutat de Securitatea externă în vederea recrutării: era intelligent, cult, cunoștea limbi străine și aparținea unei minorități (articolul nr. 6); dacă astfel de elemente pot constitui probe ale recrutării unei persoane de Securitate, înseamnă că noțiunea de probă și-a schimbat complet sensul.

Intimatul-pârât Liviu TURCU nu aduce niciun fel de dovezi de genul: angajamentul de informator al Securității; note informative; rapoarte făcute de ofițerul de Securitate care l-a recrutat și căruia îi transmitea note; dovada plășilor efectuate pentru informațiile oferite; numele conspirativ atribuit etc.

Despre alte persoane publice aflate pe "Lista" să, deconspirate în calitate de cadre ori informatori ai Securității, se oferă măcar un indiciu, și anume unitățile Securității unde trebuie căutate informații și probe (articolul nr. 3). În cazul apelantului-reclamant, până și acest lucru lipsește.

Apelantul-reclamant a adus patru probe ale necolaborării sale, de niciun fel, cu Securitatea:

- Decizia nr. 1479/07.11.2006 emisă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (filele 10 - 12 dosar prima instanță), în care se constată că "*Domnul VOSGANIAN Varujan (...) nu a fost agent / colaborator al poliției politice comuniste*"; intimații-pârâți combat această probă cu afirmație generală, în sensul că unele decizii de acest gen au fost ulterior invalidate (Note de concluzii depuse la prima instanță la 28.06.2010, fila 434 dosar prima instanță); cu toată buna sa credință, apelantul-reclamant este în imposibilitate să facă vreo altă dovadă privind validitatea deciziei CNSAS;

- Adresa Serviciului de Informații Externe către Primul-Ministru Călin POPESCU TĂRICEANU nr. 22657/27.10.2006 (fila 14 dosar prima instanță), în care se arată că "*În legătură cu articolul de presă publicat astăzi, 27 octombrie 2006, de ziarul "Jurnalul Național", vă facem cunoscut că Serviciul de Informații Externe nu deține informații privind presupusa legătură a domnului Varujan Vosganian cu Centrul de Informații Externe (C.I.E.)*"; această probă este complet ignorată de intimații-pârâți în proces, care consideră

decizia CNSAS ca fiind "*unicul argument*" (Note de concluzii depuse la prima instanță la 28.06.2010, fila 434 dosar prima instanță); în schimb, în articolul nr. 7, intimatul-pârât Liviu TURCU încearcă să decredibilizeze această poziție oficială a Serviciului de Informații Externe, afirmând că singura explicație pentru faptul că nu există documente în "arhivă" este aceea că apelantul-reclamant este în prezent activ în cadrul Serviciului de Informații Externe (întrucât nu sunt în arhive respectivele informații, rezultă că ele sunt în fondul operativ, deci că și în prezent apelantul-reclamant ar fi agent sau colaborator al actualului Serviciu de Informații Externe); reaua-credință a intimatului-pârât este evidentă, în adresa oficială a Serviciului de Informații Externe nefăcându-se niciodată vorbire despre "arhivă", ci cu caracter cuprinzător despre faptul că Serviciul de Informații Externe nu deține informații;

- Adresa Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 10103/11.05.2010 (fila 350 dosar prima instanță), în care se arată că în perioada 2007-2009, în calitate de ministru al economiei și finanțelor, apelantul-reclamant a avut atât autorizație (românească) de acces la informații clasificate de nivel "*strict secret de importanță deosebită*", cât și certificat (de acces la informații NATO) de nivel "*cosmic top secret*"; aceste autorizații se obțin după o verificare riguroasă făcută atât de autoritățile române, cât și de structurile specializate ale NATO, fiind imposibil de obținut dacă apelantul-reclamant fusese informator al Securității comuniste; toți intimații-părăți trec complet sub tăcere această probă, iar prima instanță, prin sentința apelată, o interpretează de o manieră total străină de pricină, nu ca o dovadă evidentă a falsității afirmațiilor intimatului-pârât Liviu TURCU, ci drept dovadă faptului că apelantul-reclamant nu a fost prejudiciat de respectivele afirmații, deoarece a ocupat în continuare funcții importante în stat;

- declarația publică a șefului de stat, Președintele României Traian BĂSESCU, în sensul că, după verificările efectuate, s-a stabilit clar că nu este adevărată presupusa colaborare cu Securitatea a apelantului-reclamant ("*vă pot asigura ca am toate garanțiile că nu există un asemenea dosar*"); fiind cunoscută aversiunea politică și personală a Președintelui României Traian BĂSESCU față de apelantul-reclamant, ca și față de Primul-Ministrul Călin POPESCU TĂRICEANU (care l-a propus candidat pentru postul de comisar european), ca și faptul că șeful SIE de la acel moment era un fost consilier prezidențial, este evident acesta nu ar fi ascuns nicio posibilă probă a pretinsei colaborări cu Securitatea a apelantului-reclamant, ci ar fi folosit-o imediat împotriva sa în scop politic; în cadrul procesului în primă instanță, această probă a fost complet trecută sub tăcere de intimații-părăți și de instanță; în schimb, intimatul-pârât Liviu TURCU, în articolul nr. 7, declară că nu este convins de această declarație și de faptul că, potrivit Serviciului de Informații Externe, el personal ar fi făcut o eroare privind identitatea unei persoane cu un nume apropiat.

Prin urmare, pe de o parte apelantul-reclamant dispune de trei documente oficiale, provenind de la autoritățile competente (unul întemeindu-se pe verificări externe făcute de structurile NATO), precum și de o declarație publică a șefului de stat, în sensul că nu a avut

niciodată vreo legătură cu fosta Securitate comunistă. Pe de cealaltă parte, intimații-părăți se bazează pe afirmația unuia dintre ei (intimatul-părăț Liviul TURCU), că sigur apelantul-reclamant a fost recrutat de un ofițer de Securitate (necunoscut instanței) și că profilul lui corespunde celor recrutabili (ca nenumărate alte persoane), fără niciun fel de probe cum ar fi angajament semnat, note informative, rapoarte și aprecieri ale ofițerului conducer, dovezi de plată, nume de cod conspirativ etc.

Singura concluzie logică putând fi trasă este aceea a falsității complete a afirmațiilor denigratoare ale intimatului-părăț Liviul TURCU.

În plus, autorul afirmațiilor factuale denigratoare nici nu are calitatea de ziarist. El este o persoană exterioară ziarului, nu este nici ziarist salariat, nici ziarist pe cont propriu (freelancer). Cele 51 de articole publicate între 2004 și 2011 în ziarul "Jurnalul Național" au avut toate aceeași temă, referitoare la Securitatea comunistă și la serviciile de informații, fiind întemeiate exclusiv pe calitatea autorului de fost ofițer al Securității comuniste române. Autorul a scris și publicat deci nu în calitate de ziarist, pentru a beneficia de protecția specială acordată acestora.

Quinto, este necesar ca afirmațiile factuale să fie făcute cu bună-credință - aspect extrem de important pentru Curte (Hot. CEDO 07.05.2002, *McVicar c. Regatul Unit*) -, pe bază de fapte exacte și informații fiabile și precise, cu respectarea eticii jurnalistice (Hot. CEDO 21.01.1999, *Fressoz și Roire c. Franța*; Hot. CEDO 30.03.2004, *Radio France și alții c. Franța*; Hot. CEDO 20.05.1999, *Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegia*) și să nu se înscrie într-o campanie de denigrare a unui om politic (Hot. CEDO 28.09.1999, *Dalban c. România*).

Sub aspectul bunei-credințe a intimatului-părăț Liviul TURCU, subliniem următoarele:

- potrivit informațiilor oferite chiar de acesta (articoul nr. 6) și de ceilalți doi intimați-părăți (Notele de concluzii depuse la prima instanță la 28.06.2010, fila 433 dosar prima instanță), intimatul-părăț Liviul TURCU:

- a fost membru al Securității comuniste;
- a avut o carieră îndelungată în Securitatea comunistă, de 13 ani, între 1976 și 1989;
- a lucrat numai în structura cea mai verificată și cea mai sigură din punct de vedere al loialității față de regimul totalitar comunist și față de Nicolae CEAUȘESCU, Centrul de Informații Externe CIE;
- nu a fost orice lucrător, ci a fost ofițer;
- nu a fost orice ofițer, ci a ajuns ofițer superior la o vîrstă Tânără, de circa 40 de ani;
- nu a lucrat la vreo structură de intendență, ci la structuri operative de

spionaj în străinătate, care presupuneau o adeziune deplină la regimul totalitar comunist și la Nicolae CEAUȘESCU;

- nu a lucrat numai în birou în România, ci și în străinătate, în numeroase țări, ceea ce înseamnă că era ofițer de încredere al regimului totalitar comunist;
- nu a spionat împotriva unor țări sociale ori africane, ci împotriva principalilor dușmani ideologici ai regimului totalitar comunist, adică SUA și Europa de Vest;
- nu a fost un simplu ofițer (chiar superior), ci a avut funcții de conducere extrem de importante în spionajul împotriva dușmanilor ideologici ai comunismului totalitar: șeful Serviciului operativ pentru Canada și SUA și șeful Serviciului pentru Europa de Vest;
- toate acestea dovedesc fără putință de tăgadă că, timp de 13 ani, a fost un agent cu funcții extrem de înalte în Securitatea regimului totalitar comunist și a lui Nicolae CEAUȘESCU, în domenii extrem de sensibile și cu verificări permanente de loialitate față de regim;
- fără a avea vreo probă ori a face vreo afirmație explicită privindu-l pe intimatul-părât, un observator exterior, neutru și imparțial ar putea ajunge la concluzia logică în sensul că, întrucât Securitatea a fost un instrument criminal al regimului totalitar comunist, un ofițer superior cu funcții foarte înalte din structura cea mai îndoctrinată și loială ideologic în lupta împotriva adversarilor nu poate să nu aibă mâinile pătate cu sânge, cu mult sânge și, în plus, poate fi considerat expert în arta intoxicării, manipulării, dezinformării;
- în aceste condiții, intimatul-părât nu se poate bucura de credibilitate sub aspectul bunei sale credințe;

- loialitatea intimatului-părât Liviu TURCU față de regimul totalitar comunist și față de Nicolae CEAUȘESCU este afirmată clar de toți cei trei intimi-părăți:

- potrivit propriilor afirmații publice ale intimatului-părât Liviu TURCU (articoul nr. 6), după rămânerea în străinătate a generalului Ion Mihai PACEPA, șeful Centrului de Informații Externe CIE, a avut loc acțiunea de "reîndoctrinare pe baze ideologice mult mai stricte a cadrelor serviciului" și de asigurare a personalului "ofițeri de încredere sub aspectul loialității ideologice";
- or, potrivit informațiilor oferite de ceilalți doi intimi-părăți (Notele de concluzii depuse la prima instanță la 28.06.2010, fila 433 dosar prima instanță), aproape întreaga durată (exceptând o perioadă extrem de scurtă la început) a carierei importante în Securitatea comunistă a intimatului-părât Liviu TURCU, în interiorul CIE, s-a desfășurat între 1976 și 1989,

adică exact în perioada în care, potrivit propriilor afirmații, cadrele CIE erau îndoctrinate ideologic și erau de încredere sub aspectul loialității față de regimul totalitar comunist;

- de asemenea, tot potrivit propriilor afirmații ale intimatului-pârât Liviu TURCU (articoul "Linșaj public de proporții", publicat în "Jurnalul Național" din 09.11.2006), "*la mijlocul anilor '80, ofițerii Serviciului de Informații Externe au fost puși să semneze un nou angajament de jurământ și loialitate nu față de statul român, ci direct față de Nicolae Ceaușescu*";
- cum părăsirea Securității comuniste de intimatul-pârât Liviu TURCU s-a făcut în anul 1989, adică după jumătatea anilor '80, înseamnă că și el a semnat acest jurământ de loialitate personală față de Nicolae CEAUȘESCU și l-a și respectat timp de câțiva ani;

- fără ca apelantul-reclamant să dețină vreo probă în acest sens și fără să facă vreo afirmație explicită în acest sens, la nivel pur teoretic, ipotetic și de raționament logic, un observator neutru, exterior și imparțial poate pune în paralel situația a doi foști șefi din CIE care au părăsit Securitatea comunistă: generalul Ion Mihai PACEPA și intimatul-pârât Liviu TURCU; astfel:

- generalul Ion Mihai PACEPA a părăsit Securitatea comunistă în anul 1978, când Nicolae CEAUȘESCU și conducerea comunistă de la București erau în grațiile Occidentului, acesta dezvăluind străinătății adevărată sa natură; intimatul-pârât Liviu TURCU a părăsit Securitatea comunistă în anul 1989, când Nicolae CEAUȘESCU era extrem de izolat și criticat internațional, iar căderea regimului totalitar communist (servit cu slugănicie de Securitatea comunistă) devenise evidentă și pentru omul obișnuit (deci, și mai evidentă pentru un ofițer de Securitate dispunând de informații externe);
- după părăsirea Securității comuniste de generalul Ion Mihai PACEPA Securitatea comunistă a fost zguduită din temelii și mulți șefi schimbați ori retrăși; despre aspecte similare în urma faptei similare a intimatului-pârât Liviu TURCU nu există informații publice făcute de foștii membri ai Securității;
- generalul Ion Mihai PACEPA a fost reabilitat de Curtea Supremă de Justiție abia în anul 1999 și la cererea sa (deși lovitura dată de el sistemului communist totalitar a fost incomparabil mai puternică), în timp de intimatul-pârât Liviu TURCU a fost reabilitat de Curtea Supremă de Justiție cu o urgență maximă și la cererea procurorului general, imediat după Revoluție, în anul 1990, adică cu aproape 10 ani mai devreme;
- prin urmare, ca exercițiu pur teoretic, ipotetic, de logică, un observator

neutru, imparțial și obiectiv, comparând aceste informații publice, se poate întreba dacă, în comparație cu părăsirea Securității comuniste de către generalul Ion Mihai PACEPA, cu efecte negative grave pentru aceasta, pentru regimul communist totalitar și pentru Nicolae CEAUȘESCU, părăsirea Securității comuniste de intimatul-pârât Liviu TURCU, cu câteva luni înainte de prăbușirea sistemului totalitar communist, nu ar putea fi ori un act de oportunism individual, ori, mai rău, un act planificat și pus la cale chiar de Securitatea comunistă, ca să infiltreze un agent dublu în serviciile de informații occidentale, de unde să servească în continuare Securitatea comunistă ori pe succesorii acestiei;

- evident, repetăm, apelantul-reclamant nu face niciun fel de afirmație formală și nu dispune de niciun fel de probă în acest sens, dar raționamentul logic, pur teoretic și ipotetic este posibil, ceea ce pune sub semnul îndoielii credibilitatea și buna credință a intimatului-pârât Liviu TURCU;
- dacă însă părăsirea Securității comuniste de intimatul-pârât Liviu TURCU s-a făcut ca o formă de luptă împotriva regimului totalitar communist, fapta este onorabilă, ceea ce nu șterge însă eventualele posibile acte reprobabile comise în cariera sa anteroară, îndelungată și de mare succes, ca ofițer al Securității comuniste a regimului totalitar și a lui Nicolae CEAUȘESCU.

În egală măsură, fiind vorba de o informație obținută în calitate de ofițer al Securității comuniste, iar nu ca ziarist, în urma unei investigații jurnalistice, numele presupusului subordonat al intimatului-pârât Liviu TURCU (tot agent al Securității comuniste) nu este protejat cu titlu de sursă de informații jurnalistică (Hot. CEDO 27.03.1996, *Goodwin c. Regatul Unit*). Dacă ar fi fost de bună credință, intimatul-pârât ar fi trebuit să indice măcar numele presupusului ofițer recrutator.

Sub aspectul bunei-credințe a intimilor-pârâți Marius TUCĂ și SC EDITURA INTACT SA, arătăm:

- ca ziarist profesionist, cu funcție de conducere, intimatul-pârât Marius TUCĂ ar fi trebuit să poată face raționamentele logice descrise mai sus și să aibă măcar o urmă de îndoială cu privire la buna credință a intimatului-pârât Liviu TURCU, fost ofițer superior cu funcții extrem de înalte de conducere în unitatea cea mai îndoctrinată ideologic de luptă împotriva democrațiilor occidentale din Securitatea comunistă fidelă regimului totalitar communist și personal lui Nicolae CEAUȘESCU;

- în cadrul emisiunii de televiziune "Sinteza zilei" din data de 26.10.2006, la postul de televiziune Antena 3, intimatul-pârât Marius TUCĂ a anunțat informația care urma să apară publicată în ziua următoare în ziarul "Jurnalul Național", al cărei director este, adică primul

articol semnat de intimatul-pârât Liviu TURCU;

- intimatul-pârât Marius TUCĂ a făcut afirmațiile:

- "cum credeți că un om care umbla cu astfel de informații, cu astfel de statistici, cu astfel de cifre, la miime aş putea spune, se poate juca cu o informație de genul acesta";
- "afirmațiile pe care le găzduim acolo și sunt foarte clare, Varujan Vosganian a fost informator al Securității, sunt făcute de Liviu TURCU: Liviu TURCU este un colaborator vechi al Jurnalului Național, publică de ani de zile în Jurnalul Național, în mod firesc ne amузăm și noi această informație odată ce am publicat-o, în măsura în care cităm, îl cităm pe domnul Liviu TURCU și avem încredere în informațiile pe care ni le-a dat";
- (la întrebarea ziaristului Ion CRISTOIU dacă a avut un moment de ezitare ori a mai dat telefoane) "Nu, nu, nu am avut niciun moment de ezitare, nicio secundă";
- (la întrebarea dacă a verificat informația) "Nu, îl cunosc pe domnul Liviu TURCU de foarte multă vreme, am încredere în spusele domniei sale";

- prin urmare, intimatul-pârât Marius TUCĂ, în calitate de director al ziarului "Jurnalul Național" a afirmat public expres că nu a făcut absolut nicio verificare a afirmațiilor publicate în ziarul pe care îl conduce, că are încredere deplină în autorul articoului, că nu a avut niciun moment de ezitare, că își asumă împreună cu redacția informația publicată;
- nu a existat nici cea mai mică aparență de respectare a regulilor deontologice ziaristice, deci intimății-pârâți nu sunt de bună-credință;

- în articolul intitulat "*Cazul Varujan Vosganian*", semnat de intimatul-pârât Marius TUCĂ în "Jurnalul Național" din 31.10.2006 (fila 25 dosar prima instanță), acesta reafirmă expres: "Nu regret că am publicat acest articol absolut deloc. Dacă ar fi posibil să dau timpul înapoi, aş face același lucru fără să stau pe gânduri. Şi nu o dată, ci de o mie de ori. (...) chiar dacă să presupunem prin absurd că Liviu Turcu s-a înșelat în ceea ce-l privește pe Varujan Vosganian, tot nu mi-aș putea permite nici de-aici înainte să cenzurez vreun material al colaboratorilor de prestigiu ai Jurnalului Național. Deci, nici pe Liviu Turcu";

- intimății-pârâți se contrazic în timp pe ei însiși:

- în Notele de concluzii depuse la prima instanță la 28.06.2010 (fila 432 dosar prima instanță), intimății-pârâți Marius TUCĂ și SC EDITURA INTACT SA arată că: "nu s-au adus probe dacă LIVIU TURCU este într-adevăr autorul articolelor sau numai le-a semnat, cum se întâmplă în presa scrisă, sau dacă el este doar cel care a pus doar titlurile

articolelor"

- pe de altă parte, în emisiunea televizată din preziua apariției primului articol al intimatului-pârât Liviu TURCU, intimatul-pârât Marius TUCĂ afirma: "*Liviu TURCU este un colaborator vechi al Jurnalului Național, publică de ani de zile în Jurnalul Național (...), în măsura în care cităm, îl cităm pe domnul Liviu TURCU și avem incredere în informațiile pe care ni le-a dat"*";
 - în același sens, în al treilea articol publicat, intimatul-pârât Liviu TURCU susține (în ziarul al cărui director este intimatul-pârât Marius TUCĂ și al cărui editor este intimatul-pârât SC EDITURA INTACT SA): "*în urmă cu mai bine de trei săptămâni am convenit, cu acordul directorului Jurnalului Național, domnul Marius Tucă, să începem un proiect menit să sprijine public inițiativa politică cunoscută drept "reforma morală a clasei politice românești"*" și că "*de comun acord cu directorul Jurnalului Național, domnul Marius Tucă, am decis că este momentul (...)"*";
 - prin urmare, în presă toți trei intimații-pârâți confirmă înțelegerea de publicare a articolelor și faptul că autorul lor este intimatul-pârât Liviu TURCU, dar în instanță intimații-pârâți Marius TUCĂ și SC EDITURA INTACT SA susțin că nu s-a făcut dovada ca acesta este autorul articolelor ori doar le-a semnat ori doar le-a pus titlurile;
 - este de o rea-credință evidentă susținerea că directorul și editorul ziarului, după înțelegerea cu autorul și după ce confirmă public la televiziune că acesta este autorul, să susțină în fața instanței că este posibil ca autorul doar să fi semnat articolele, "*cum se întâmplă în presa scrisă*" (în disprețul normelor deontologice jurnalistiche);
- în aceeași perioadă, pentru a confira credibilitatea afirmațiilor denigratoare și false din articolele publicate de intimatul-pârât Liviu TURCU și pornind de la acestea, în ziarul "Jurnalul Național" au fost publicate multe articole pe aceeași temă și cu aceleași concluzii.

Sub aspectul existenței unei campanii de denigrare, subliniem următoarele:

- într-o perioadă mai scurtă de 3 luni, au fost publicate 7 articole semnate de intimatul-pârât Liviu TURCU, toate susținând calitatea de informator al Securității comuniste a apelantului-reclamant;
- în aceste articole se fac multe alte afirmații negative privind persoana și activitatea politică a apelantului-reclamant;
- în 5 din cele 7 articole, numele apelantului-reclamant apare încă din titlu;
- în aceeași perioadă, în ziarul "Jurnalul Național" au apărut multe alte articole, care susțineau aceeași idee, a calități de informator al Securității a apelantului-reclamant;

- articolele de presă au fost publicate pe spații generoase și de maximă expunere către public;

- primul articol a fost publicat imediat după desemnarea apelantului-reclamant în calitate de candidat al României pentru postul de comisar european, când acesta urma să aibă întâlniri pe această temă cu oficialii europeni, începând cu președintele Comisiei Europene;

- scopul clar urmărit, și anume compromiterea numirii apelantului-reclamant în postul de comisar european:

- este anunțat încă din primul articol ("dezvăluirea acestui detaliu de biografie (...) aruncă în aer "numirea" lui Varujan Vosganian"; "în cele ce urmează subiectul desemnării de către partea română a candidatului Varujan Vosganian pentru postul de comisar al Uniunii Europene"; "memoria proaspătă a cititorilor ce au luat cunoștință în ultimele 24 de ore nu numai de desemnarea candidatului pentru Bruxelles, dar și a contextului politic în care s-a ajuns la această nominalizare"; "nu găsim un candidat onorabil și de bună credință pentru postul de comisar european?") ;

- este susținut în continuare în alte articole:

- articolul nr. 2 (titlu: "SIE a pierdut controlul asupra comisarului"; "radiografia unui eșec - candidatura lui Varujan Vosganian la înalta demnitate europeană și retragerea acesteia"; "desemnarea candidatului liberal Varujan Vosganian la postul de comisar european"; "nominalizarea unui membru al Partidului Liberal drept candidat la postul de comisar în persoana domnului Varujan Vosganian, datorită importanței deosebite a acestei poziții în structurile europene"; "cine urma în realitate să-l controleze din umbră pe noul comisar român în condițiile vulnerabilității sale biografice era cât se poate de neclar: liderii celor două partide competitoare sau alte forțe?"; "în cazul candidatului liberal pentru postul de comisar, ca produs al compromisului politic între liberali și democrați, lupta pentru "controlul" acestuia nu este de ici-colo"; "dacă SIE a dat la ordin sau sub influența statutului clientelor "lumina verde" candidaturii menționate, asta rămâne să fie lămurit printr-o investigație politică onestă"; "domnul Barroso are destule probleme și dificultăți pe propria agenda de lucru pentru a-și mai dori o nouă durere de cap din partea românilor care-i trimit un candidat controversat"; "între timp, domnul Varujan Vosganian a luat o decizie

foarte înțeleaptă: aceea de a se retrage din postura de candidat la postul de comisar european");

- articolul nr. 4 ("ocasia nominalizării lui Varujan Vosganian drept candidat la postul de comisar european"; "am precizat clar că nominalizarea lui Varujan Vosganian pentru postul de comisar european este nepotrivită întrucât aduce prejudicii intereselor de stat ale României în relațiile atât cu Uniunea Europeană, dar și cu alte state occidentale"; "după nominalizarea liberală superaccelerată menită să-i surprindă pe competitori, candidatul Varujan Vosganian a fost urcat imediat în avionul de Bruxelles pentru a se întâlni în aceeași după-amiază, în scopul confirmării, cu președintele Uniunii Europene, Jose Manuel Baroso"; "trimițându-l pe Varujan Vosganian în postura de candidat pentru poziția de comisar european în circumstanțele negative descrise mai sus, guvernările române s-au compromis de două ori");
- articolul nr. 5 ("ce înseamnă să ai sub control persoana unui comisar european"; "eșecul nominalizării la postul de comisar european");
- articolul nr. 7 ("un serviciu de informații nu-și dă în vîleag rețea și cadrele și (...) dacă un serviciu are ocazia să controleze informativ un comisar european o face cu siguranță"; "postura ce a pus și pune în continuare interesele de stat ale României într-o poziție de vulnerabilitate");

- intimatul-pârât Marius TUCĂ a popularizat apariția informației în ziarul pe care îl conduce în prezua publicării, la o oră de maximă audiență, pe un post de televiziune de știri.

Sexto, este avută în vedere și frecvența transmiterii și reluării informației în cauză de mijlocul de informare în masă (Hot. CEDO 30.03.2004, *Radio France și alții c. Franța*).

După cum am arătat *supra*, informația a fost transmisă în mod repetat, sub diverse forme, de intimății-pârâți.

De asemenea, informația a fost preluată de mari mijloace de media străine.

Septimo, libertatea de exprimare nu este absolută, există limite privind respectarea dreptului la respectarea vieții private și a celorlalte drepturi ale altor persoane, iar respectarea deontologiei jurnalistiche are o mare importanță (Hot. CEDO 10.12.2007, *Stoll c. Elveția*).

Or, după cum am arătat *supra*, intimatul-pârât Marius TUCĂ nu a respectat absolut

nicio normă deontologică jurnalistică, publicând în ziarul pe care îl conduce un articol conținând o informație falsă extrem de dăunătoare pentru cariera publică a unui om politic extrem de important, fără să facă absolut nicio verificare.

Octavo, distinct de răspunderea autorului unei afirmații, jurisprudența europeană admite fără probleme răspunderea conducerii unui organ de presă și a editorului respectivului organ de presă (Hot. CEDO 29.06.2004, *Chauvy și alții c. Franța*). Ziariștii, conducerii organelor de presă și editorii nu se bucură de imunitate sau de impunitate în cazul în care depășesc limitele admise ale libertății de exprimare (Hot. CEDO 06.02.2001, *Tammer c. Estonia*).

Sub acest aspect, este admis faptul că editorii (sociați comerciale, persoane juridice) contribuie la exercitarea libertății de exprimare a autorilor, făcând posibilă transmiterea opiniei sau informațiilor către destinatari, deci și aceștia sunt titulari ai dreptului consacrat de art. 10 din Convenție (Hot. CEDO 18.05.2004, *Editura Plon c. Franța*). Pe cale de consecință, ca titulari ai libertății de exprimare, editorii sunt și ei supuși limitelor privind exercitarea acestui drept, conținute în parag. 2 din art. 10 al Convenției.

Nono, este perfect adevărat că nu există obligația unui ziarist - care contribuie ca un terț să se exprime - să se distanțeze în mod sistematic și formal de afirmațiile făcute de persoana care își exprimă opinile sau informațiile (Hot. CEDO 29.03.2001, *Thoma c. Luxembourg*).

În concret însă, intimatul-pârât Marius TUCĂ nu numai că nu s-a distanțat în vreun fel de afirmația complet falsă și denigratoare a intimatului-pârât Liviu TURCU, ci a susținut în mod explicit și repetat credibilitatea acestuia, certificând astfel și valoarea informației.

Decimo, sancționarea unei persoane pentru afirmații false și denigratoare, deși reprezentă o ingerință în exercitarea libertății de exprimare, nu constituie și o violare a acestui drept, dacă ingerința este prevăzută de lege, dacă urmărește scopul legitim al protecției drepturilor și reputației altei persoane și dacă este necesară într-o societate democratică, fiind proporțională.

În condițiile în care chiar și sancțiuni penale au fost considerate ca trecând testul proporționalității (Hot. CEDO 27.06.2000, *Constantinescu c. România*), inclusiv în cazul ziariștilor (Hot. CEDO 06.02.2001, *Tammer c. Estonia*), obligația la repararea prejudiciului suferit, ca formă a răspunderii civile, este proporțională și nu violează libertatea de exprimare consacrată de art. 10 din Convenție, chiar când este vorba de un ziarist (Hot. CEDO 19.04.2001, *Maronek c. Slovacia*).

Undecimo, în jurisprudența sa privind România, Curtea Europeană a avut de analizat și a statuat în cauze privind afirmații neadevărate referitoare la colaborarea cu Securitatea

comunistă a unor politicieni exercitând funcții importante în stat.

Astfel, redactorul-șef al publicației "România Mare", senatorul Corneliu VADIM TUDOR, a publicat articole de presă în care a afirmat expres că doi oameni politici, senatorul Constantin TICU DUMITRESCU și ministrul de Interne Gavril DEJEU, au fost informatori ai fostei Securități comuniste. Pentru aceste fapte, el a fost obligat la despăgubiri civile pentru insultă (pe latura penală într-o cauză reținându-se intervenția prescripției răspunderii penale, iar în alta aplicându-se și o pedeapsă penală pentru calomnie), Înalta Curte de Casație și Justiție constatănd că pentru cele două persoane vătămate Consiliul Național de Studiere a Arhivelor Securității a constatat că nu au colaborat cu Securitatea.

Plângerile sale la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru pretensa violare a libertății de exprimare, pe terenul art. 10 din Convenție, au fost respinse ca inadmisibile în unanimitate (Dec. CEDO 15.06.2006, *Corneliu VADIM TUDOR c. România nr. 1*; Dec. CEDO 15.06.2006, *Corneliu VADIM TUDOR c. România nr. 2*). Curtea a reținut că afirmațiile privind calitatea de informator al Securității se înscriu în cadrul unei dezbateri politice de interes general, și anume colaborarea oamenilor politici cu Securitatea, dar că libertatea de exprimare nu are un caracter absolut, iar faptul de a pune direct în discuție o persoană determinată implică obligația de a oferi o bază factuală suficientă; or, autorul afirmațiilor nu a putut proba alegațiile privind colaborarea respectivilor oameni politici cu Securitatea, ci, dimpotrivă, documentele oficiale aflate la dosar dezmințeau o asemenea colaborare.

Nu este fără relevanță indicarea faptului că în "Jurnalul Național" din 28.10.2006 este publicată declarația aceluiași senator Corneliu VADIM TUDOR, privindu-l pe apelantul-reclamant: "*Vosganian era securist pe când lucra în calitate de contabil la Centrala Vinului și a Berii din București, precum și la un centru de colectare a fierului vechi, ulterior fiind folosit de DIE și pe problema armeană*".

Există o diferență fundamentală între situația de fapt care face obiectul prezentului apel (similară *mutatis mutandis* celei din cauzele finalizate cu cele două decizii de inadmisibilitate pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului) și o altă cauză împotriva României, prin care s-a constatat violarea art. 10 din Convenție (Hot. CEDO 08.06.2010, *Andrescu c. România*). În acea cauză, autorul afirmațiilor privind colaborarea unui om politic cu Securitatea făcuse o simplă supozиie, formulase mai ales judecăți de valoare și avusese bănuieri exprimate sub o formă dubitativă.

Duodecimo, cu titlu de ipoteză de școală, avem în vedere o situație similară *mutatis mutandis*.

Astfel, avocatul CLP, în mai multe articole de presă, afirmă în mod repetat, încă din titlurile articolelor, că judecătoarea MP, de la instanța TB-S3Civ., face parte dintr-o rețea a mafiei NUP (neînceperea urmăririi penale) pentru traficanții de droguri, fiind recrutată în această rețea și fiind mituită chiar de un avocat colaborator al firmei de avocatură pe care el

a condus-o. De asemenea, avocatul CLP mai pretinde în articolele de presă că judecătoarea MP a promovat profesional oferind favoruri sexuale, că se prezintă la lucru sub influența băuturilor alcoolice și că posedă o diplomă de licență în drept nerecunoscută.

Apărându-se în instanță, după ce judecătoarea MP a cerut despăgubiri pentru prejudiciul moral, avocatul CLP arată că nu a analizat decât marginal, ca pe un simplu exemplu, cazul judecătoarei MP, intenția sa fiind să analizeze chestiunea de interes public a corupției din justiție, fără a avea vreun interes personal legat de judecătoarea MP. Avocatul CLP mai arată că afirmațiile publice ale judecătoarei MP, în sensul că, în calitate de judecător la o secție civilă, nu avea nicio legătură cu soluțiile de neîncepere a urmăririi penale, date de procurorii DIICOT, dovedesc tocmai că judecătoarea este pe deplin implicată în această rețea mafiotă și că este coruptă, pentru că tocmai faptul că nu ar avea legătură directă cu parchetul și cu domeniul penal demonstrează adevărul afirmațiilor sale. În plus, dovada caracterului corruptibil al judecătoarei MP este faptul că aceasta este femeie și judecătoare. Tot avocatul CLP mai susține că soluțiile favorabile judecătoarei MP, date de către DNA și de către CSM, care au cercetat-o pe judecătoarea MP sub aspectul acestor pretinse fapte și au constatat că nu a săvârșit nicio infracțiune ori abatere disciplinară, sunt lipsite de orice valoare, întrucât este de notorietate faptul că CSM este un "Nufărul" pentru magistrații corupți, iar soluțiile DNA sunt *pro causa*, DNA având interesul să aibă în interiorul instanței un judecător sătajabil, care să facă ceea ce i se dictează, deci din acest motiv nu ar începe urmărirea penală împotriva sa.

Acțiunea civilă pentru despăgubiri în urma vătămării reputației, formulată de judecătoarea MP împotriva avocatului CLP, este respinsă de instanță ca neîntemeiată, instanța reținând că CLP a scris în calitate de ziarist, că a fost de bună credință, că el a făcut doar judecăți de valoare care nu trebuie să fie probate, că este vorba despre o chestiune de interes public, că are dreptul la o anumită doză de exagerare, chiar de provocare, că libertatea de exprimare protejează și informațiile care sochează, nemulțumesc sau neliniștesc și că este apărat de libertatea de exprimare consacrată de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, așa cum este el interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Precizăm instanței de apel că, deși pare "Procesul" de Kafka, nu este decât un pur ipotetic proces românesc.

4. Concluzii

Pentru toate aceste motive, în temeiul art. 296 C. proc. civ., solicităm instanței de apel să admită apelul așa cum a fost formulat și să schimbe în tot sentința apelată, în sensul

admiterii acțiunii apelantului-reclamant (obligarea solidară la repararea prejudiciului moral și la plata cheltuielilor de judecată).

În temeiul art. 298 raportat la art. 274 alin. 1 C. proc. civ., solicităm obligarea solidară a intimaților-părâți la plata cheltuielilor de judecată din apel.

5. Mijloace de probă

Înțelegem să ne folosim de probele administrate la prima instanță, precum și de următoarele probe pe care le solicităm spre încuviințare instanței de apel: înscrisuri (anexate), martori și interogatoriul intimaților-părâți.

Depunem alăturat copii după următoarele înscrisuri:

- Carnetul de muncă al apelantului-reclamant (extras);
- Listă cu articolele publicate în "Jurnalul Național", având ca autor "Prof. Dr. Liviu Turcu";
 - Listă cu articolele publicate în "Jurnalul Național", având ca autor "Dr.liviu Turcu";
 - Articolul "*Vosganian a fost informator al Securității*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 27.10.2006;
 - Articolul "*SIE a pierdut controlul asupra comisarului*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 30.10.2006;
 - Articolul "*Lista lui Liviu Turcu*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 07.11.2006;
 - Articolul "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 16.01.2007;
 - Articolul "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (II)*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 17.01.2007;
 - Articolul "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (III)*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 18.01.2007;
 - Articolul "*Cazul Vosganian, punct și de la capăt (IV)*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 19.01.2007;
 - Articolul "*Linșaj public de proporții*", autor intimatul-părâț Liviu TURCU, publicat în "Jurnalul Național" din 09.11.2006;
 - Știrea de presă "*Cine este Liviu Turcu*", publicată de Agenția de presă Hotnews la 27.10.2006;
 - Articolul "*Spionul Liviu Turcu intoxica Alianța*", publicat pe site-ul ziare.zaraf.ro la 28.10.2006.

6. Aspecte procedurale

Prezentul apel este scutit de taxă judiciară de timbru și de timbru judiciar, în temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 778/12.05.2009, publicată în M.Of. nr. 465/06.07.2009, obligatorie *erga omnes* potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție

În caz de neprezentare solicităm judecarea cauzei în apel în lipsă, în temeiul art. 298 raportat la art. 242 alin. 2 C. proc. civ.

Prezentul apel constituie utilizarea unei căi interne de atac, ce trebuie epuizată înainte de sesizarea Curții Europene a Drepturilor Omului cu o plângere individuală pentru violarea dreptului la respectarea vieții private (consacrat de art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului), în sensul art. 34 și art. 35 din Convenție.

Prezentele motive de apel sunt redactate de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Baroul București, în calitate de apărător ales al apelantului-reclamant, în numele și pe seama acestuia, și conțin 24 (douăzeci și patru) de file, fiind depuse la Curtea de Apel București - Secția a IV-a civilă, în patru exemplare, dintre care unul pentru instanță și trei pentru comunicare intimaților-părăți, împreună cu înscrisurile mijloace de probă.

